

יום שלישי, ב' בחשוון התשפ"ז
13 באוקטובר 2026

נאמו המלא של מפקד עוצבת 'סיני' (252) היוצא,

תת-אלוף יהודה ואך

מפקד פיקוד דרום, אלוף יניב עשור,
מפקד אוגדה 162, תת-אלוף שגיב דהן,
מפקד אוגדת עזה, תת-אלוף לירון בטיטו,
מפקדי ומטה האוגדה,
מפקד האוגדה הנכנס, תת-אלוף אליאב אלבז ומשפחתו,
חברים ואורחים יקרים,
משפחתי היקרה.

לפני 3 שנים עמדנו כאן שבורים ומרוסקים לרסיסים. עם שבירת הגדרות נשבר גם ליבנו, לא האמנו
לזוועות אשר ראו עינינו. הסתובבנו בחוסר אונים, מנסים להשיב במעט את שקרס, עצב התערבב
בבושה, בושה על העיוורון שלא נתן לעינינו לראות את ברק המאכלת. ב-28 באוקטובר, לא רחוק
מכאן התחילה האוגדה עם שאר צה"ל לתמרן בבית חאנון. וכגודל השבר - כך הייתה עוצמתה של
הרוח, רוח הלוחמים והמפקדים אשר התעלתה מעל כל דמיון. רוח אשר נדרשה למלחמה שהיא
מעבר לכל דמיון - באתגריה המלחמתיים ובעומק אכזריותה, בשימוש הציני אותו עשו אויבינו על מנת
שלא נוכל להילחם, ועל מנת להתישנו מבית ומחוץ.

לפני קצת יותר משנתיים קיבלתי את הפיקוד על אוגדה 252 מחברי מורן. על שפת הים בקצהו של
מסדרון נצרים, לאחר שעבר איתה את טבילת האש הראשונה שלה בבית חאנון. כבר אז ידענו שעל
כתפינו משימה גדולה, היסטורית, עם שלם מביט בנו ומתפלל לניצחוננו, דור שלם מצפה שנהיה
ראויים לו, תובע שלא נחזור לאחור כמו שעשינו פעם אחר פעם במשך עשרות בשנים.

והציפיה רוממה אותנו והבנו שאין משימה שלא נוכל לה, ולעצמנו נשבענו - אין פעם שיקראו לנו ולא נתייצב, נתייצב כדי להכריע, לנצח. הבנו אז שעלינו לפתח שיטות לחימה חדשות, להחזיר תורה למקומה. תורת המלחמה הישראלית, זאת שיודעת שערכים הם נר לרגליה, שעל קו המחרשה מגינים כמה צעדים מלפני החורש ולא מאחוריו. על התורה הזאת עמלנו, היא צמחה מלמטה ככל שהינו צריכים זה ללקטה ולתת לה שם, לתת לה שפה.

בשבוע הראשון להתקפה האוגדתית נתקל כוח לוגיסטי במארב מחבלים, ובקרב נפלו מפקדים שהובילו את ראש הכוח. המחבלים שרצו להשלים את מלאכתם הסתערו לעבר הרכב הפגוע כדי לחטוף את גופותיהם, וחייל מפקדה, הסתער עליהם בנשקו האישי בלבד, והצליח לסכל את מזימתם. לאחר מספר ימים בתחקיר סיפר החייל שרצה להגן על מפקדיו ועשה זאת בלי פחד, למרות שידע שיתכן וייהרג בעצמו. לשאלתי למה חזר להילחם, הרי הוא בן יחיד, ענה: "זאת הארץ שלי החברים שלי כאן, אין לי ארץ אחרת". עברו כמה חודשים והוא יצא לקורס קצינים והיום הוא קצין בגדוד.

לאחר מספר חודשים כאשר יצאנו עם האוגדה לכיבוש רכס ה-70 אשר ניצב מאחורינו, ארבו מחבלים לנו' המ"פית שנעה עם החפ"ק שלה לעבר אחד המוצבים. המחבלים, שייצאו מפיר ירו RPG והסתערו לעבר הרכב. לוחמים מגדוד 79 הסתערו על המחבלים ומנעו את החטיפה. נ', שמספר חודשים קודם לכן נפצעה לאחר שלחמה ב-7 באוקטובר, התחתנה וחזרה לשירות ונפצעה פעם נוספת. בביקורי אצלה ביקשה נ', אשר בקרב איבדה את רגלה, דבר אחד: "תנו לי לשוב ולהילחם, זאת הארץ שלי, אלו הלוחמים שלי".

ש' ז"ל אשר נפל לא רחוק מכאן בג'באליה, היטיב לתאר את עוצמתו של הדור בדברים אותם נשא לפלוגתו במהלך הלחימה: "יש לנו זכות לחיות בעידן של גאולה, בעידן של נחמה, בעידן של להגיד - יש מי ששומר עלינו. מי ששומר כאן עם הנשק, האחים לנשק, ומי ששומר מעלינו. ועם האמת הזאת, ועם הבהירות הזאת של צדקת הדרך, שאנחנו צודקים, שהטוב איתנו, שהתקווה איתנו, שהאמת איתנו, עם זה אנחנו הולכים להיכנס ולנצח בכל חזית שנידרש".

אוגדה 252, בשנתיים האחרונות עבדנו כמעט ללא הפסקה, למדנו את שפת הדור הגיבור הזה שפרץ כאן מבין הסלעים ביום שמחת תורה, כל שעשינו היה לאסוף ולהצמיח, ללמוד וללמד. ככה הפכנו יחד לאוגדה, לשלם. שלם שידע להכריע ולנצח בכל משימה שהוטלה עליו. ומכאן לנגד עינינו משתנה המציאות ונבנית לה אסטרטגיה חדשה-עתיקה של איך מגינים, של איך נראה הקשר הבלתי ניתן לניתוק בין התיישבות הספר לבין הביטחון.

נחל עוז שב לפרוח, ומרחב תלמיו גדל. האויב איננו יכול עוד לאיים עליו כבעבר, ולנו ברור שנדרש מאיתנו גם את זה לסיים, שדרך אין אחרת. בשנתיים האחרונות נפלו 22 חללים בקרב תחת פיקודי. כל אחד מהם חקוק על לוח ליבי ודמותו מזכירה לי את הקרב והמקום עליו לחם ונפל. כל משפחה שיקירה נפל, חשוב שתדע שלא לשווא נפילתו - זכרוננו לעד בסיפורה של המלחמה והישגיה. לפצעינו בגוף ובנפש, שסוחבים איתם את צלקות הקרב, הקרב אותו אתם ממשיכים לנהל הוא השראה גדולה עבורנו. מאחל לכם שתשובו לאיתנכם ולחבריכם הלוחמים במהרה.

ארצה לסיים בתודות - לאלפי לוחמי המילואים ולמשפחותיהם, שממשיכים להילחם כבר 3 שנים - אתם פאר היצירה והלב הפועם המחיה את העם והחברה בישראל, מקווה שאנו ראויים לכם. למפקדים שמובילים בקרב - עיני כולם נשואות אליכם. אתם החוסן, אתם התוצאה בקצה. המשיכו להוביל בגאון ובשמחה.

למפקדי החטיבה שלי, שמובילים במורכבות אין סופית ומעיזים לשבור תקרות זכוכית. יחד הפכנו לחבורה שיכולה לכל. מעריך את הביקורת, הברור ואי ההסכמות שהפכו אותנו טובים יותר, ולבסוף על כך שכל אחד מכם עשה זאת בדרכו שלו. לחפ"ק שלי - הלוחמים מקדימה, הלשכה, שאפשרת לי לעסוק בעיקר. לסגני, בצניעות ובנחישות מול כל משימה אתה האדם. למפקדת האוגדה - שקצרה היריעה מלהכיל: למנהלי הלחימה המסורים - שהפכתם רעיונות לפרקטיקה, והפכתם גם אותי למפקד טוב יותר. תודה שעשיתם את הבלתי יאומן שהפך את האוגדה למכונת מלחמה.

לחבורת השותפים שלנו - לפלדות, לג' אחי לנשק ולדרך, לס' - המנוע שמאחורי האתגרים הכי גדולים שלנו ולעוד רבים וטובים שנמצאים כאן. למטה שלי שהפכתם גם החברים לדרך, שידעתם בסבך החיים להגיד איך עושים ופועלים ומשנים. לת' - שמלווה אותי כבר שנים ארוכות - את מופת של אדם וקצין.

לנגדים שמחזיקים את המכונה הזאת בידיים ולעיתים בשיניים - עשיתם את הבלתי יאומן, מקווה שנדע לגמול לכם כגמולכם. לאלוף ירון פינקלמן - שפיקד עליי ולימד אותי מצביאות מהי. למפקד הפיקוד יניב עשור על שנתת לי לפקד בדרכי, חנכת והתוות דרך ברורה ללכת בה.

לאלבז אחי ורעי - אתה האדם הנכון להמשיך דרך לוחמים ודרך ניצחון קדימה, שורשיך עמוקים ואתה מיטיב ללכת בדרכך שלך, מאחל לך, לאשתך ולילדים שתשאבו שמחה להולכים בדרכה של השליחות.

להורי שלמדוני מסירות ואהבה לעם ולארץ. למשפחתי היקרה, לאשתי ולילדי שהולכים איתי במסעות המלחמה וחיי הצבא, אתם מקור כוחי ועוצמת חיי, ממכם אני יוצא ואליכם אני שב. ובעיקר לך אשתי שהמלחמה הייתה שלנו - את בחזית הבית ואני בחזית האוגדה - יחד ניצחנו!

אוגדה 252 - המשיכו לעסוק בעיקר, לייצר מציאות חדשה - עם ישראל גאה בכם.
הייתה לי זכות גדולה לפקד עליכם,
המשיכו עד הניצחון!